

større Kedler, uagtet de ikke sjældent have modtaget en endog betydelig bedre Uddannelse end de Personer, der selvstændigt have passet en mindre Kedel. Ligesom dette Forhold formentlig i sig selv medfører en Ubillighed for de saaledes udelukkede, saaledes er det efter Fabrikdirektørens Udtalelse ogsaa blevet følt som en Ulempe i adskillige Bedrifter, at Tilgangen af virkelig uddannede Kedelpassere paa den anførte Maade er bleven væsentlig indskrænket.

Regeringen har som Følge heraf forment, at der kan være Grund til at søge Loven ændret saaledes, at der ogsaa for den nys omhandlede Kreds af Personer aabnes Adgang til efter Omstændighederne at kunne indstille sig til Kedelpasserprøven. Det maa imidlertid herved være Opgaven at betinge denne Adgang paa en saadan Maade, at der haves Sikkerhed for, at den Uddannelse, den paagældende har faaet, er mindst ligesaa god som den, der maa forudsættes at være til Stede hos dem, der selvstændigt have passet et mindre Anlæg, og man har derfor ment, at der ikke blot bør stilles Fordring om en forholdsvis længere Uddannelsestid — mindst 2 Aar —, men at der ved Siden heraf ogsaa maa foreligge Oplysninger, hvorefter den Uddannelse, den paagældende har faaet ved at deltage i Pasningen af de

omhandlede større Kedler eller Kedelanlæg, virkelig kan skønnes at være betryggende med Hensyn til deres senere selvstændige Pasning af saadanne Kedler.

I saa Henseende maa det baade komme an paa Omfanget og Arten af den paagældendes Virksomhed i det omhandlede Tidsrum og tillige særlig paa, om den Vejledning og det Tilsyn, hvorunder Pasningen er foregaaet, kan anses for fyldestgørende. Herfor er det ikke muligt at opstille nogen enkelt bestemt Lovgrænse, men Betyggelse i saa Henseende skønnes at kunne opnaas ved at tillægge Direktøren for Arbejds- og Fabriktilsynet det afgørende Skøn ud fra de Erfaringer og det Kendskab til Forholdene, han besidder og forskaffer sig.

Sluttelig tilføjes, at man, naar saaledes den omhandlede Bestemmelse gøres til Genstand for Revision, har ment tillige at burde lade den hidtil gældende Regel om Erlæggelse af et Gebyr af 5 Kr. ved Indstilling til Prøven udgaa. Medens denne Gebyrindtægt nemlig ikke kan spille nogen Rolle af Betydning for Statskassen, vil Betalingen dog kunne føles trykkende for dem, der indstille sig, og som tør forudsættes i Reglen at henhøre til de ubemidlede Klasser.